

hvor der også er brug for midler. Der har været draget paralleller til tsunamien i forhold til behovet for økonomiske midler. Det er igen et eksempel på en humanitær katastrofe, som der kunne være brug for at FN som institution, som system, havde en egentlig fond til at kunne bevilge midler til. Men det må vi tage ved en anden lejlighed, vi finder blot, at der er grund til at henlede opmærksomheden også på denne type forhold.

Det, vi ser i al sin kynisme og perversion, er vel et regime, en junta, som er totalt bedøvende ligeglad med egen befolkning. Det nye er, at der så nu er international opmærksomhed om det, i forbindelse med at der er en katastrofe, som vi ser udspille sig for øjnene af os. Men hverdagen i Burma har vel været sådan i mange år – i alt for mange år, desværre – at juntaen helt systematisk har undertrykt sin egen befolkning.

Vi skal fra dansk side bidrage til at lægge et maksimalt pres på juntaen, for at den humanitære nødhjælp kan komme ind, og ad den vej forhåbentlig også bidrage til, at der på lidt længere sigt kan foretages egentlige reformer i Burma. Der skal lægges pres gennem FN. ASEAN skal ind og have en om muligt endnu større rolle. Kina og Indien skulle gerne som de stormagter, de er, herunder med deres ambitioner om at blive politiske stormagter, også vedkende sig et endnu større ansvar for håndteringen og løsnin-gen af den her forfærdelige situation.

Endelig skal jeg sige, at vi fra Det Radikale Venstres side også er indstillede på og interesserede i, om man kan udvikle instrumenter, der kan hjælpe den politiske opposition, der måtte være i Burma, i kampen for et mere rimeligt og retfærdigt styre.

Vi er medforslagsstillere af det forslag til vedtagelse, der ligger på bordet, og finder det på sin plads og i sin gode orden, at Folketinget i dag udtrykker, at det er helt uacceptabelt, at der lægges hindringer i vejen for nødhjælp til ofrene for cyklonen i Burma.

Kl. 13:59

Formanden:

Tak til hr. Morten Helveg Petersen. Der er ikke ønsker om korte bemærkninger, og den næste ordfører bliver hr. Jørgen Poulsen.

Kl. 14:00

(Ordfører)

Jørgen Poulsen (NY):

Jeg vil gerne sige tak for redegørelsen både til udenrigsministeren og til bistandsministeren. Jeg synes faktisk, der er grund til at rose regerin-

gen for den parathed, som man har vist til at ville handle, både når det gælder selve hjælpeindsatsen, og også når det gælder det politiske pres i den her situation.

Jeg synes faktisk, at den danske holdning i den her sag har været ganske afbalanceret. Man måtte så for min skyld da gerne være lidt mere rundhåndet, men det kan man jo nå endnu. Når jeg siger afbalanceret, mener jeg, at det har været en passende blanding af det politiske pres på den ene side og så bestræbelserne på at få hjælpen frem på den anden side. Personligt har jeg været glad for, at regeringen ikke sådan helt vildt har deltaget i det kor, som stort set ville erklære Burma krig for at kunne få nødhjælpen frem. Vi kan jo godt være enige om, at vi her har et styre, som måske er noget af det værste, der findes, og at det sikkert også i den her situation har taget befolkningen og ofrene som gidsler. Men på den anden side synes jeg jo også, når man har så mange mennesker, som er i så stor nød, at man skal være varsom med selv at gå ind og tage dem som gidsler, fordi man gerne vil af med et militært styre, hvilket vi jo gerne vil.

Jeg synes, det er vigtigt, at vi i en sådan situation sætter ofrene i centrum, at det er dem, det drejer sig om, og så længe ofrene befinder sig i en katastrofesituation, er det nok vigtigt, at vi gør og siger det, som kommer ofrene til gode, så vi er i stand til at hjælpe dem. Det er jo desværre i den slags situationer, at man må være rede til at samarbejde selv med de værste slamberter for at kunne få hjælpen frem til ofrene.

Så synes jeg – ligesom også hr. Steen Gade var inde på – at det da ville være godt, hvis den debat her i Folketingssalen i dag også kunne være afsæt for en, skal vi sige mere fremadrettet debat om, hvilken rolle Danmark kunne spille for at få det internationale samfund til at fremkomme med bindende regler for, hvordan vi i naturkatastrofer, i den slags katastrofer, med en lex Burma kan have holdet parat og have fri adgang til at hjælpe mennesker i nød, uanset hvor de befinder sig og under hvilke omstændigheder og regeringer de måtte befinde sig.

Jeg synes, det ville være godt, hvis vi kunne tage hul på den debat, og det kræver jo – det ved vi jo godt er tilfældet, når det er det internationale samfund – et utrolig langt tilløb. Men det, jeg forestiller mig, er jo, at man også får en koordineret indsats. Vi må jo ikke glemme, at vi også her stod i en situation, hvor der måske var 500 hjælpeorganisationer, der ville ind med hvad som helst, og der skal jo en koordineret indsats